

Den internationale penitentiære Kongres
i
Stockholm.

(20—26 August 1878.)

Den internationale penitentiære Kommission¹, som havde forberedt den forestående Kongres, samledes, forinden Kongressen åbnedes, i Stockholm d. 15. Aug. med de Delegerede fra de lande, hvis regeringer havde modtaget den fra Kongen af Sverig udsendte indbydelse til at deltage i Kongressen. Følgende lande vare repræsenterede: Republiken *Argentina, Belgien, Brasilien, Danmark, Frankrig, Grækenland, Holland, Italien, Norge, Ny Zeland, Rusland, Spanien, Sveits, Sverig, Tyskland, Unionen (Amerika) og Østerrig-Ungarn.*

Denne forsamling vedtog i sine møder bestemmelserne for Kongressens forretningsorden. Desuden behandlede den det i Tidsskriftet (side 198) gengivne forslag til „la Commission pénitentiaire internationale.“ Forslaget vedtoges og den lokale Komite i Stockholm, bestående af Generaldirektør ALMQUIST, Understatholder BRÅKENIJELM, Chef i Justitsdepartementet

¹ Tidsskriftet pag. 201.

RYDING, Bureaucheferne GERLE og LJUNGSTEDT, Professor i Strafferet i Upsala HAGSTRÖMER og Assessor i Hofretten ØRBOM, i forening med den tidligere internationale penitentiære Kommissions bureau (WINES, HOLTZENDORFF og GUILLAUME) valgtes som permanent international Kommission, indtil regeringerne, som gå ind på forslaget, vælge nye medlemmer. Dens opgave vil blandt andet være at anmode den Svenske regering om at forelægge forslaget for de andre staters regeringer.

En kort historisk udsigt over fængselsreformen og de internationale penitentiære kongresser havde forsamlingen i et af sine første møder overdraget Professor HAGSTRÖMER at udarbejde. Af dette lille i få dage affattede skrift¹, hvis indholds første del findes fyldigere fremstillet i Tidsskriftets artikel (side 1) „En kortfattet fremstilling af straffesystemerne“, gengives i det følgende den, særlig de internationale kongresser vedrørende fremstilling, der danner indledningen til den her omhandlede kongres.

Då freden och lugnet (i början af detta århundrade) återvänt i Europa, kom jemväl här frågan om en reform af frihetsstraffen å dagordningen i de flesta land. Väl hade under slutet af förra och början af innevarande århundrade på de flesta ställen åtskilliga förbättringar vidtagits i fängelseväsendet. I fråga om fångarnes bespisning, beklädnad och deras fysiska vård i allmänhet hade mycket gått framåt, och öfverhufvud hade behandlingen af fångarne blifvit menskligare än förr. Men penitentiärfrågan var något mer än en blott humanitetsfråga. De vidtagna förbättringarne hade på intet sätt hämnat strömmen af

¹ La réforme des prisons et les congrès pénitentiaires internationaux. Précis historique.

brott. Snarare hade den humanare fängbehandlingen ökat tilloppet till fängelserna. Frågan om en reform af frihetsstraffen var derfor fortfarande en fråga, hvarå hänsynen till samhällets lugn oafvisligen fordrade ett svar. Denna fråga blef också nu föremål ej blott för regeringarnes omsorger, utan äfven för privat verksamhet af mångfaldig art. En synnerlig rik vetenskaplig litteratur utkom i ämnet, den dagliga pressen öppnade sina spalter för uppsatser i hithörande frågor, lärda sällskap och filantropiska föreningar gjorde dem till föremål för sina debatter, och i många land bildade sig särskilda sällskap med uppgift att verka för fängelsernas förbättring. För första gången anlidade man också nu den utvägen att till *internationela kongresser* samla män från skilda land till samfäldt arbete å den stora frågans lösning.

Sedan flere för penitentiärreformen lifligt intresserade personer en längre tid muntligen och skriftligen utbytt tankar angående lämpligheten af en internationel penitentiärkongress, utfärdades en allmän inbjudning till alla reformens vänner att samlas i *Frankfurt am Main* år 1846. Inbjudningen var under tecknad af AUBANEL, CRAWFORD, DAVID, DIEZ, DUCPETIAUX, HARNIER, JEBB, JULIUS, LINDPAINTER, MITTERMAIER, MOREAU-CHRISTOPHE, NÖLLNER, PICOT, RUSSEL, SURINGAR, VARRENTRAPP och WELCKER, allt till största delen män, hvilkas namn äro oskiljaktigt förbundna med penitentiärreformens historia. Vid denna kongress infunno sig 46 tyskar och dessutom representanter för Förenta Staterna, England, Frankrike, Ryssland, Belgien, Nederländerna, Schweiz, Danmark, Sverige och Norge till ett antal af tillsammans 29. Professor MITTERMAIER i Heidelberg valdes till kongressens president, d:r VARRENTRAPP till dess se-

kreterare. Till grund för diskussionerna, hvilka upp-
togo trenne dagar, lades ett af inbjudarne utarbetadt
program, som angaf de punkter hvilka företrädesvis
borde debatteras vid kongressen. Pluralitetens åsikter
sammanfattades i åtta af kongressen antagna resolu-
tioner. Kongressens förhandlingar utgäfvos af dr
VARRENTRAPP och bära titeln: *Verhandlungen der
ersten Versammlung für Gefängnisreform, zusammen-
getreten im September 1846 in Frankfurt a. M.*
(Frankf. a. M. 1847.)

En fransk upplaga ombesörjdes af MOREAU-CHRI-
STOPHE.

I enlighet med ett på denna kongress fattadt
beslut samlades en ny kongress i *Bruxelles år 1847*.
Den bevistades af omkring 200 medlemmar, hvilka
representerade så godt som alla civiliserade land.
Till president utsågs VAN MEENEN, president för
kassationsdomstolen i Bruxelles, till sekreterare
DUCPETIAUX, general-inspektör för Belgiens fängelser.
Programmet för diskussionen hade blifvit utarbetadt
af delegerade, utsedde af Frankfurter-kongressen.
Kongressen varade äfven denna gång tre dagar. Plu-
ralitetens åsikter i de debatterade frågorna funno sitt
uttryck i tre mycket vidtomfattande resolutioner.
Förhandlingarne vid kongressen utgäfvos af trycket
under titeln *Débats du Congrès Pénitentiaire de
Bruxelles. Session de 1847*. (Bruxelles 1847.)

På kongressen i Bruxelles fattades det beslut,
att en tredje kongress skulle sammanträda följande
år antingen i Schweiz eller Holland. De politiska
händelserna lade emellertid hinder i vägen härför.
Först tio år derefter samlades en ny internationel
kongress i *Frankfurt am Main 1857*. Denna var
visserligen icke ensamt egnad åt den penitentiära

frågan, men denna utgjorde dock ett af hufvudföremålen för kongressen och behandlades uteslutande af en af dess tre sektioner. Professor MITTERMAIER blef president i denne sektion och d:r VARRENTRAPP dess sekreterare. Ett, hufvudsakligen af DUCPETIAUX och VARRENTRAPP utarbetadt program lades till grund för diskussionen, och denna ledde här, liksom vid föregående kongresser, till antagande af en mängd resolutioner. En redogörelse för den diskussion, som egde rum, och för de resolutioner, som antogos, åter finnes i kongressens förhandlingar, som äro utgifna under titeln: *Congrès International de Bienfaisance de Frankfort-sur-le-Mein. Session de 1857.* (Frankf. 1858.)

Härmed var tillsvidare serien af internationella penitentiärkongresser afslutad. Någon internationel kongress, för hvilken penitentiärfrågan var det enda eller ett af de hufvudsakliga föremålen, förekom icke förrän i *London år 1872.* Förslaget att hålla denna kongress utgick från Förenta Staternas regering. Efter att hafva inhämtat upplysningar angående lämpligaste orten för en internationel penitentiärkongress bestämde sig denna regering för London och utsåg d:r WINES, sekreterare i „The National Prison Association of the United States“, att verka för organiserandet af kongressen och representera regeringen vid densamme. D:r WINES besökte under år 1871 Europa och erhöll öfverallt försäkran om regeringarnes tillmötesgående. I England bildades vid hans besök derstädes en komité för att vidtaga erforderliga förberedande åtgärder. Denna kongress öppnades den 3 Juli 1872 och fortsatte sina sessioner dagligen till den 13 i samma månad. Programmet för kongressen utarbetades af en internationel komité, bestående af

en representant för hvarje nation. Kongressens president blef lord CARNARVON, dess sekreterare mr PEARS.

Denna kongress skilde sig i många afseenden från de föregående penitentiära kongresserna. Dessa hade haft en så godt som uteslutande privat karaktär. Initiativet till dem hade utgått från enskilde män, och de särskilda landens regeringar hade alls icke eller åtminstone blott i ytterst ringa grad medverkat till deras sammansättning. De hade uteslutande eller åtminstone nästan uteslutande bestått af enskilda personer, som infunnit sig utan något uppdrag från sina regeringars sida. Bland dessa personer hade visserligen varit många den kriminella teoriens och praktikens män, men också en mängd filantroper, hvilka icke förut särskildt sysselsatt sig med de frågor, som vid kongresserna förekommo. Annorlunda förhöll det sig med Londonerkongressen. Initiativet till denna hade utgått ifrån en regering, och dess sammansättning blef en annan än de äldre kongressernas. Tjugotvå särskilda land voro vid den samma officiellt representerade genom sammanlagdt omkring 100 delegerade. Bland dem, som i öfrigt bevistade kongressen, voro de flesta högre fängvårdstjenstemän, domare, professorer i kriminalrätt vid universiteten, ledamöter af landens representationer, hvilka under sin parlamentariska verksamhet egnat särskildt intresse åt de penitentiära frågorna, delegerade från fängelse-sällskaper, direktörer för förbättringsanstalter, med ett ord män, hvilkas lifsverksamhet på ett eller annat sätt bragt dem i beröring med de problem, som kongressen skulle behandla.

Äfven i fråga om metoden för kongressarbetet skilde sig denna kongress från de föregående. Vid

dessas hade man så godt som uteslutande lagt an på det meningsutbyte, som vid kongressen egde rum. Man hade trott sig kunna vinna ett slutligt svar på de penitentiära frågorna ensamt derigenom att man beredde de olika systemens män — så väl tänkare, som practici — tillfälle att sammanträffa för att utveckla och försvara sina åsikter. Visserligen medfördes till dessa kongresser och nedlades i dess förhandlingar en mängd upplysningar om faktiska tillstånd och praktiska iakttagelser, men dessa voro dock till en stor del samlade i syfte att stödja eller bekämpa någon viss teoretisk uppfattning. Resultatet af dessa kongresser hade långt ifrån motsvarat de förväntningar, man gjort sig. Den rikedom af resolutioner, som man antagit, hade burit föga frukt. En stor del af dem hade förblifvit utan användning, andre hade, pröfvade i praktiken, befunnits sakna den giltighet, som man tillagt dem. Så hade t. ex. santliga kongresserna uttalat sig till förmån för cellsystemet. Detta hade dock långt ifrån erhållet så vidtsträckt användning, som man hade fordrat. Icke heller syntes detta vara att vänta för framtiden. Från skilda land hade försports tecken derå, att tilliten till cellprincipen såsom ensam princip för verkställigheten af frihetsstraff börjat att rubbas. Ett nytt system nästan okänt vid tiden för Frankfurterkongressen — det irländska systemet — hade framträdtt och förvärfvat anhängare i de flesta land.

De föregående kongressernas bidrag till de penitentiära frågornas lösning hade alltså ej varit så stort, som man bort kunna hoppas. Vid kongressen i London valde man därför en annan arbetsplan.

Man uppgaf försöket att på den teoretiska dis-

kussionens väg vinna en tillfredsställande lösning af hithörande frågor. I stället bemödade man sig framför allt att samla tillförlitliga upplysningar angående de penitentiära institutionernas tillstånd i olika land, angående den erfarenhet, man der haft och de iakttagelser man der gjort i fråga om brott och straff och angående de resultat, som der blifvit uppnådda; allt i den öfvertygelsen, att endast ett noggrant studium af de moraliska fakta, som kallas brott, och af de sätt, hvarpå de medel, som användts att bekämpa dem, visat sig verksamma, kunde leda till en slutlig lösning af de stora principiella frågorna och till en riktig praktisk användning af de sanningar, man funnit. I öfverensstämmelse härmed insamlades vid kongressen från nästan alla civiliserade land officiella svar på en serie af spørsmål angående fängelseförvaltningens organisation, fängelsernas beskaffenhet och de derstädes använda systemen samt angående de resultat, man uppnått med dessa system och de hinder, som möjligen stält sig i vägen för deras realiserande. Den diskussion, som vid kongressen egde rum, var också mera ett utbyte af upplysningar om faktiska förhållanden och gjorda iakttagelser samt af åsikter i rent praktiska frågor, än en kamp emellan anhängare af skilda teoretiska system. I motsats mot föregående kongresser fattade Londonerkongressen endast få resolutioner.

Ännu i ett annat afscende egde denna kongress en annan karakter än sina föregångare. Vid de tidigare kongresserna hade man ensamt eller företrädesvis egnat sin uppmärksamhet åt en förbättring af fängelseväsendet. Londonerkongressen åter omfattade alla institutioner, syftande att skydda samhället mot brott, således ej blott dem, som afse brotts

bestraffande, utan äfven dem, som afse att *förkomma* brott. I detta senare afseende har samhället en lika så stor och vida lättare uppgift. Vid Londonerkongressen egnade man denna samhällsuppgift en grundlig uppmärksamhet. Särskildt sysselsatte man sig med förkärlek med frågorna om frigifna brottslingars understödjande samt om medeln att rädda öfvergifna eller vanvårdade barn.

En redogörelse för kongressens arbeten, för de svar, som regeringarne afgifvit å de till dem framställda frågorna, och för den diskussion, som egde rum, samt en mängd till kongressen ingifna skrifter (dessa senare intagne in extenso eller i sammandrag) återfinnas i „*Transactions of the International Penitentiary Congress held in London, July 3—13, 1872 (London 1872)*“, ett arbete, som obestriddigen utgör det viktigaste bidrag till denna gren af den jemförande kriminalvetenskapen, som någonsin blifvit lemnadt, på samma gång detsamma, utan att briljera med anspråksfulla resolutioner. otvifvelaktigt innehåller en rikedom af värdefulla bidrag till lösningen af den stora frågan om de verksamaste medeln för att skydda samhället emot brott.

Innan Londonerkongressen åtskildes, utsåg den en *international kommission*, hvilken skulle hafva till uppgift att organisera den penitentiära statistiken och att förbereda en ny international kongress. Till medlemmar af denna kommission utsågos Hrr. BELTRANI SCALIA (Italien), FREY (Österrike), GUILLAUME (Schweiz), HASTINGS (England), von HOLTZENDORFF (Tyskland), LOYSON (Frankrike), POLS (Holland), Grefve SOLLOHUB (Ryssland), STEVENS (Belgien) och WINES (Förenta Staterne). Kommissionen valde til president Dr. WINES och till sekreterare Hrr. BELTRANI-SCALIA,

Sedan denne förklarar sig ej kunna åtaga sig befattningen såsom sekreterare, utsågs i hans ställe Hr. GUILLAUME. Redan vid sitt första sammanträde i *Bruxelles år 1874* insåg denna internationella kommission att man, för att uppnå det syfte, man föresatt sig, nödvändigt måste gifva kommissionen en officiel karakter, och kommissionens president Dr. WINES anhöll därför hos regeringerne, att de ville utse delegerade för att bevista kommissionens nästa möte, som blifvit utsatt att hållas i *Bruchsal år 1875*. Frankrikes, Rysslands, Sveriges, Norges, Danmarks, Italiens, Badens, Hollands och Schweitz' regeringar efterkommo denna uppmaning, och deras delegerade togo del i kommissionens förhandlingar med samma rätt som de medlemmar, som blifvit utsedda af kongressen i London.

Efter att hafva diskuterat frågan om en international kongress, beslöt kommissionen, att denna skulle ega rum i Stockholm, försävidt den svenska regeringen visade sig benägen att mottaga kongressen derstädes. Dr. WINES, som ämnade besöka Sveriges fängvårdsanstalter, bemyndigades af kommissionen att till svenska regeringen frambära dess önskan att få sammankalla nästa kongress till Stockholm. Dr. WINES rönt hos H. Maj:t Konungen ett välvilligt mottagande, och hans begäran blef af denne beviljad.

För att den stundande kongressen skulle få önskad framgång, ansåg kommissionen nödvändigt att så mycket som möjligt undvika spekulativa och teoretiska diskussioner. För detta ändamål borde programmet blott upptaga ett begränsadt antal praktiska frågor, som voro af ett allmänt och omedelbart intresse. Hvarje fråga borde göras till föremål för en eller flera

kortfattade rapporter, som skulle utarbetas af särskildt utsedde härför lämpliga personer. Dessa rapporter skulle tryckas och utdelas före kongressens början. Sedan kommissionen vid sammanträdet i Bruxelles år 1874 uppdragit åt Hr. von HOLTZENDORFF, STEVENS och POLS att utarbeta ett reglemente för nästa kongress samt att i öfrigt ordna kongressens detaljer, antog densamma på mötet i Bruchsal år 1875 *le Reglement de la deuxième session du Congrès pénitentiaire* äfvensom ett *program*, upptagande de frågor, som skulle diskuteras. Vid samma tillfälle utsågos *rapportörer* för att behandla de särskilda frågor, som förekommo å programmet. För att underlätta de förberedande arbetena, tillsatte den internationella kommissionen ett utskott, hvares president skulle vara kommissionens vicepresident och företräda Dr WINES i Europa för ombesörjandet af de löpande göromålen. Detta utskott bestod af Hr von HOLTZENDORFF, president, GUILLAUME, sekreterare, STEVENS, POLS, BELTRANI-SCALIA, YVERNÈS och ALMQUIST. Vid sammanträde i *Bruxelles år 1877* bestämde detta utskott definitivt tidpunkten för nästa internationella kongress till år 1878. Vid samma tillfälle uppdrog utskottet, som ansåg det nödvändigt att bestämma den internationella penitentiärkommissionens uppgift och befogenheter, åt sin byrå (Hr von HOLTZENDORFF och GUILLAUME) att utarbeta ett förslag till statuter eller reglemente i syfte att noga bestämma densammas karaktär.

Vid sitt sista sammanträde i *Paris i Juni innevarande år* utsåg den internationella kommissionen *co-rapportörer* öfver alla de frågor, som voro upptagna å kongressens program. Dessa *co-rapportörer* skulle öppna diskussionen, sammanfatta rapportörernas argument och understödja eller bekämpa dem samt i

sin ordning framkomma med ett bestämdt formuleradt uttalande i frågan.

På förslag af Hr ALMQUIST uppdrog kommissionen åt Hr. GUILLAUME att blifva kongressens General-Sekreterare. Slutligen föredrog Sekreteraren ett *Project de statuts pour la Commission pénitentiaire internationale*, utarbetadt af Hr von HOLTZENDORFF och GUILLAUME. Kommissionen beslöt, att dess medlemmar och öfriga officiella delegerade skulle samlas i Stockholm före kongressens öppnande för att träffa de anordningar, som ännu kunde finnas nödiga, samt framför allt för att diskutera det nu framlagda förslaget.

Å sin sida vidtog den svenska regeringen åtskilliga åtgärder med hänsyn till den stundande kongressen, hvilken blef utsatt att öppnas den 20 Augusti. Regeringen inbjöd alla öfriga regeringar att sända representanter till densamme, samt tillsatte en lokal-komité för att träffa nödiga anstalter för kongressens enottagande. För att betäcka omkostnaderna för kongressen beviljade riksdagen och regeringen ett belopp af 15000 kronor.

Den 2den internationale penitentiære Kongress öppnades i Stockholm d. 20. August 1878 Kl. 11 i Ridderhusets församlingssal af Sverigs Udenrigsminister, Grev BJÖRNSTJERNA, som i Kongens och regeringens navn bød församlingen velkommen og erklærede Kongressen for åbnet.

På forslag af de GROT (Rusland) valgtes BJÖRNSTJERNA til Præsident og WINES (Amerika) til Ærespræsident. Efter Præsidentens forslag valgtes derpå de GROT, ALMQUIST og THONISSEN (Belgien) til Vicepræsidenter samt GUILLAUME (Sveits) til Generalsekretær.

WINES gjorde derefter i et længere foredrag rede for den penitentiere sags udvikling og fremskridt i de civiliserede stater siden kongressen i London 1872.

Kongressens 3 sektioner konstituerede sig kl. 2½ i de for dem bestemte lokaler. 1ste sektion valgte PESSINA (Italien), 2den sektion CHOPPIN (Frankrig) og 3die sektion ILLING (Preussen) til Præsident. Desuden valgtes i hver sektion flere vicepræsidenter samt sekretærer. Umiddelbart derefter begyndte forhandlingerne i sektionerne om de opstillede emner.

Kongressens virksomhed fortsattes daglig på lignende måde med fællesmøde kl. 10 — et af disse bærede Hs. Maj. Kongen af Sverig med sin nærværelse —, hvori der gjordes rede for de i sektionerne forud behandlede spørgsmål og resultatet af handlingerne, og med møde i sektionerne kl. 2½. Desuden afholdtes 21—24. Aug., hver dag kl. 12½, en *Skandinavisk Konferense*¹ af de Skandinaviske deltagere i Kongressen, i hvilken særlig opstillede emner forhandlede.

De i Kongressen og dens sektioner behandlede emner, de i handlingerne deltagende talere og de Kongressen forelagte forslag til beslutninger vare følgende:

Første sektion:

Spørgsmål 1: Till hvilken grad bör sättet för verkställighet af straff vara bestämdt genom lag? Bör fängelseförvaltningen i något som helst fall ega någon godtycklig makt i afseende å fångarne, i händelse den allmänt gällande ordningen i något fall visar sig olämplig? (Rapportör EKERT, Baden).

¹ Se Side 260.

Goos¹ indledede forhandlingen som co-rapportør og valgtes til at afgive beretning til Kongressen.

I behandlingen deltog Goos, CANONICO, THONISSEN, BERDEN, SMALE, MECHELIN og POLS.

Følgende forslag til beslutning forelagdes Kongressen :

1. Uden at gjøre brud på ensartetheden i straffefuldbyrdelsens form bør fængselsbestyrelsen have en diskretionær myndighed indenfor ved lov bestemte grændser for at kunne anvende (så vidt muligt) ånden i den almindelige straffeform efter enhver fanges moralitet. (Stillet af CANONICO, THONISSEN og GOOS). For dette forslag stemte 41 medlemmer.

2. Straffefuldbyrdelsens form bør i hovedpunkterne være bestemt ved lov; enkelthederne ordnes af den offentlige administration ved reglementer.

(Forslag af BERDEN.)

3. Straffefuldbyrdelsens form bør være bestemt ved loven indtil en sådan grad, at straffens lighed for alle ikke krænkes ved administrationens færd. (Af MECHELIN.)

Spørgsmål 2. Böra olika arter af frihetsstraff bibehållas eller bör lagen upptaga endast ett slags straff utan annan åtskilnad än till tidslängd och de följder, straffen efter frigifningen medföra? (Rapportör THONISSEN.)

Forhandlingen åbnedes af ASSARSSON og i den deltog PLOOS van AMSTEL, PESSINA, THONISSEN, KOKOVITZEFF, DESPORTES, STARKE, BRUSA, DUBOIS og DARESTE. Den sidste valgtes til at afgive beretning til Kongressen. Et forslag til beslutning af DARESTE, DUBOIS og

¹ En fortegnelse over de medlemmer, hvis navne findes anført i den her følgende beretning om forhandlingerne i kongressen, findes side 257

THONISSEN forkastedes af sektionen, som besluttede at foreslå Kongressen at udsætte spørgsmålet til den næste Kongres. — Ved forhandlingen i Kongressen foreslog THONISSEN nedsættelsen af en komite på 5 medlemmer for at formulere en resolution. Dette forslag vedtoges og de 5 medlemmer blev STARKE, PESSINA, BRUSA, THONISSEN og MICHAUX. På disses vegne foreslog THONISSEN i det næste møde følgende resolution:

I det de ringere og særlige straffe bibeholdes for visse overtrædelser, som ere mindre betydelige, eller som ikke vidne om fordærvelse hos deres ophavsmænd, er det tilrådeligt, hvilken straffefuldbyrdelsens form end er, såvidt muligt at gjøre de straffe, som indeholde en frihedsberøvelse ensartede, uden anden forskel imellem dem end tidsvarigheden og de følger, som de kunne medføre efter løsladelsen. — For dette forslag afgaves 60 stemmer.

Spørgsmål 3. Under hvilke vilkår kunna deportations- eller transportations-straffen vara af nytta vid straffrättens utöfvande? (Rapportör HOLTZENDORFF.) MICHELIN valgtes til rapportör til Kongressen.

I forhandlingerne, som optog to møder, deltog MICHELIN, MICHAUX, BELTRANI-SCALIA, DESPORTES, BRUSA, KOKOVITZEFF, MOUAT, ARNEY, CANONICO, DUBOIS og DARESTE. En komite bestående af MICHAUX, BELTRANI-SCALIA, DESPORTES, MICHELIN og BRUSA valgtes til at formulere et svar på spørgsmålet. I sektionens navn forelagde MICHELIN Kongressen følgende forslag til beslutning:

Transportationsstraffen indeholder vanskeligheder ved udførelsen, som ikke anbefale dens optagelse i alle lande, og lader ikke formode, at den opfylder alle betingelser for en god straffefuldbyrdelse.

For forslaget afgaves 36 stemmer.

Spørgsmål 4. Hvilken befogenhet bør tillkomme den allmänna inspektionen öfver fängelserna? Är denna allmänna inspektion nödvändig och bör den utsträckas till alla fängelseanstalter, äfvensom till privata inrättningar för vård om unga brottslingar? (Rapportör ALMQUIST.) Efter en behandling hvori deltog LASTRES, ALMQUIST og flere, vedtoges følgende forslag til beslutning af ALMQUIST, hvortil Kongressen sluttede sig uden afstemning:

Det er ikke alene nyttigt men også nødvendigt, at der i staten findes en central myndighed, som bestyrer og våger over alle fængsler uden undtagelse ligesom også over alle anstalter bestemte for unge forbrydere.

Anden sektion:

Spørgsmål 1. Hvilket formulär bør antagas for den internationale brottmåls-statistik? (Rapportør YVERNÈS).

Efter forslag af YVERNÈS henvises spørgsmålet til en komite, hvortil valgtes GERLE, ILLING, MICHON, BELTRANI-SCALIA, MOUAT, KOKOVITZEFF, CSEMEGY, CARRERAS y GONZALES, EDELMANN, BERDEN, POLS og YVERNÈS.

I sektionens næste møde oplæste YVERNÈS komiteens rapport, hvortil sektionen sluttede sig. MICHON som var valgt til rapportør ligeoverfor Kongressen, foreslog derefter denne følgende resolution:

1. Den penitentiære statistik bør fortsættes efter den methode, som er vedtaget for 1872.
2. Valget af formler og detaljer for udførelsen er overladt den internationale penitentiære Kommission med det forbehold, at alle talangivelser ledsages af forklaringer, som kunne lette forståelsen.
3. Udførelsen af den årlige internationale stati-

stik skal skiftevis overdrages fængselsbestyrelsen i hvert af de repræsenterede lande.

For dette forslag stemte 58 medlemmer.

Spørgsmål 2. Bör inrättandet af normalskolor till bildande af den manliga och qvinliga bevakningspersonalen för deras kall inom fängelserna betraktas såsom önskvärdt eller nyttigt för en ändamålsenlig penitentiär vård? Hvilken är den erfarenhet man hittills vunnit? (Rapportör BELTRANI-SCALIA.)

I förhandlingerne deltog BELTRANI-SCALIA, GUILLAUME, MOUAT, MICHON, MILLIGAN, TAUFFER, de GROT, LOWNDES, TALLACK, PETERSEN og KROHNE.

MOUAT valgte til rapportør til Kongressen og foreslog i sektionens navn følgende resolution af MICHON, PETERSEN og BELTRANI-SCALIA:

Sektionen mener, at det er af betydning, at opsynspersonalet, forinden dets endelige antagelse, modtager en theoretisk og praktisk uddannelse. Den udtaler tillige, at betingelserne for en god rekruttering af opsynet hovedsagelig er tilståelsen af emolumenter, der tilføre og fastholde dulige personer, og garantier for deres stillings sikkerhed.

Efter en forhandling i Kongressen, hvori deltog BERDEN, WINES, MOUAT, ALMQUIST og de GROT, fremlagdes resolutionen til afstemning.

For den stemte 59 medlemmer.

Spørgsmål 3. Hvilke äro de disciplinära straff, hvilkas användande bör vara tillåtet inom fängelser och straffanstalter? (Rapportör BRUUN.)

Forhandlingen indlededes af LASSEN som co-rapportør og i denne deltog CHOPPIN, TAUFFER, BERDEN, LASSEN, WRIGHT, MILLIGAN, ARNEY, EDELMANN, KROHNE, LOWNDES og MICHON. KROHNE valgte til rapportør til Kongressen.

Præsidenten lod afstemme om, hvorvidt korporlig tugt bør være tilladt i fængsler og straffeanstalter. Majoriteten i sektionen stemte for afskaffelse af korporlig tugt.

Følgende resolutioner, foreslåede af LASSEN, fremlagdes af KROHNE til afstemning i Kongressen, dog med undtagelse af 4b:

I. I straffeanstalter er anvendelsen af følgende disciplinære straffe tilladt:

1. Formaning og Dadel.
2. Berøvelsen af tilståede belønninger, såvel af en enkelt som af alle på engang.
3. Indespærring i en celle, som gjør frihedsberøvelsen mere intensiv.

Denne strafkan forøges, når fangens helbred eller karakter ikke lider derunder, ved borttagelse af bord, stol eller seng, ved at gjøre cellen mørk, ved at berøve fangen læsning og arbejde.

4. Hvis de ovenfor opregnede straffe ikke ere tilstrækkelige, kunne følgende straffe føjes til, forudsat at de kunne anvendes uden at skade fangens sundhed eller karakter:

a) Formindskelse af eller indskrænkning i den daglige kost i forening med borttagelse af arbejde.

b) Legemlig tugt af mandsfanger med en stok.

5. I tilfælde af grove voldshandlinger og vilde udskjelser fra fangernes side må det være tilladt at anvende spændetrøje eller lignende forsigtighedsforholdsregler.

II. Hvad fanger i varetægt angår, bør der kun gives fængselsbestyrelsen ret til at anvende de nødvendige midler for at forhindre arrestanten fra at

modarbejde arrestens formål og de tvangsforholdsregler, som ere nødvendige ligeoverfor fremtrædende overtrædelser.

LASSEN fastholdt også sit forslags 4b.

SKOUSÈS foreslog følgende resolution:

Hvad straffefanger angår, ere alle disciplinære straffe tilladte, som ere afpassede efter ethvert lands særlige forhold, med undtagelse dog af legemlig tugt med en stok og al anden, som medfører en stærk smerte.

Hvad angår arrestanter; de ere i fængslet underkastede en særlig behandling, hvis håndhævelse kan opretholdes ved disciplinære midler og ved korrektive straffe i tilfælde af voldshandlinger fra deres side.

Det synes forøvrigt rigtigt at reservere justitsen ret til at tage bestemmelse med hensyn til de overtrædelser, som ere begåede af dem, der ere i fængsel, og som ere udprægede forbrydelser.

Efter en forhandling, hvori POLS, BERDEN og de GROT tog del, udtalte forsamlingen sig med stor majoritet mod legemlig tugt; 11 medlemmer rejste sig ved kontraprøven.

Ved den skriftlige afstemning fik LASSENS af KROHNE modificerede forslag, således som det foran er anført, 23 stemmer.

Spørgsmål 4. Granskning af frågan om brottslingars vilkorliga frigifning, oberoende af det Irländska systemet? (Rapportør POLS).

I behandlingen deltog HAMILTON, PETERSEN, PLOOS VAN AMSTEL, POLS, de GROT, ARNEY, TALLACK og CARRERAS Y GONZALES.

POLS valgtes til rapportør til Kongressen og foreslog denne følgende resolution:

Den vilkårlige løsladelse, som ikke er i modstrid

med strafferettens principer, som ikke svækker dommens betydning og forøvrigt tilbyder såvel samfundet som den dømte fordele, bør anbefales til regeringernes omhu. Denne institution bør dog omgives med alle de garantier, som kunne forebygge ulemperne ved en anticiperet løsladelse.

Dette forslag fremkaldte en forhandling i Kongressen, hvori BERDEN, CANONICO, POLS, PESSINA, DESFORTES, ALMQUIST, GUILLAUME og de GROT deltog.

Ved afstemningen afgaves 39 stemmer for det.

Spørgsmål 5. Bör cellsystemet undergå vissa modifikationer med afseende på brottslingarnes nationalitet, samhällsställning och kön? (Rapportør VAUX, Amerika.)

I forhandlingen deltog BERDEN, PLOOS VAN AMSTEL, FÖHRING, THONISSEN, HAMILTON, EDELMANN, BITTINGER, PETERSEN, MILLIGAN og TALLACK samt Mlle. HILL.

BERDEN, som foreslog en resolution, der vedtoges i sektionen, valgtes til rapportør til Kongressen og forelagde i denne den af sektionen vedtagne resolution:

Cellesystemet kan i de lande, hvor det er i virksomhed, anvendes uden at tage hensyn til nationalitet, social stilling (land- eller stadbeboer), eller til køn, med det forbehold at bestyrelsen er opmærksom på de enkelte særlige forhold hos nationaliteten eller den sociale stilling. Kun må der gjøres en undtagelse med hensyn til de unge forbrydere, og hvis cellesystemet er udstrakt til dem, må man gå frem på en sådan måde, at man ikke skader deres fysiske og moralske udvikling.

Dette forslag vedtoges uden afstemning.

Spørgsmål 6. Bör tiden för isoleringens varaktighet vara bestämnd genom lag? Må fängelseadmini-

strationen vara tillåtet göra undantag utom vid sjukdomsfall? (Rapportører STEVENS (Belgien) og VAUX.)

PLOOS van AMSTEL var co-rapportør og valgtes til rapportør til Kongressen.

I forhandlingen deltog MICHON, CANONICO, CHOPPIN, GRENANDER og BERDEN.

Et forslag af BERDEN og CANONICO til den følgende resolution vedtoges og forelagdes Kongressen til afstemning:

Der kan gjøres undtagelser fra reglen om isolering i følgende tilfælde:

1. Når fangen er sindssyg eller angrebet af en mental affektion.
2. Når han lider af en kronisk sygdom eller af alvorlige og ulægelige svagheder.
3. Når det efter en tilstrækkelig undersøgelse er erkendt, at cellestraffen ikke kan forlænges uden at udsætte fangen for alvorlig fare.

Forslaget vedtoges uden afstemning.

Tredie sektion.

Spørgsmål 1. Patronaget för till mogen ålder komme frigifne. Huru bör sådant organiseras? Bör det vara särskild institution för hvartera könet? (Rapportører ARMENGOL Y CORNET og ROBIN.)

Spørgsmål 2. Bör staten understödja patronage föreningar och under hvilka vilkor? (Rapportør JULES de LAMARQUE, Frankrig.)

Begge disse spørgsmål behandledes under et, og behandlingen indledes af STUCKENBERG som co-rapportør.

I forhandlingen deltog ARMENGOL Y CORNET, ROBIN, STUCKENBERG, WYSARD, LEFÉBURE, de PADUA FLEURY, MICHELET og VANIER.

LEFÉBURE valgtes til rapportør til Kongressen og til at fremstille de meninger, som syntes at have majoriteten for sig. Således forelagde han Kongressen følgende forslag til beslutning:

Kongressen, som er overbevist om, at patronagen for løsladte voksne fanger er et uundværligt komplement i den penitentiære reform, og idet den tager hensyn til de siden den sidste kongres vundne resultater, mener:

- a. At denne institution bør have en så almindelig udbredelse som muligt, idet den, udgået fra et privat initiativ, bør søge statens bistand; men at man bør undgå at give den en officiel karakter.
- b. Kongressen mener, at patronagen bør udøves til fordel for løsladte, som under deres straffetid have givet beviser på forbedring, godtgjort enten af fængselsbestyrelsen eller af besøgere, udvalgte af patronageselskaberne.
- c. Kongressen anser det for rigtigt, at der organiseres patronageselskaber, særligt for løsladte kvinder, og at disse så vidt muligt overtages af personer af deres køn.

For dette forslag stemte 46 medlemmer.

Spørgsmål 3. Efter hvilka principer böra de vårdanstalter organiseras, som äro afsedda för unga personer, hvilka såsom de der handlat utan uppfattning af brottsligheten (sans discernement) ej kunnat sakfällas; och böra dessa individer under viss af lagen bestämd tid stå under myndigheternas förfogande? (Rapportør CARPENTER.)

Spørgsmål 4. Likaså i fråga om institutioner afsedda för kringstrykande, bettlande och öfvergifna barn? (Rapportører PETERSEN og BRACE.)

Begge disse spørgsmål behandlede samtidig i to møder, og i forhandlingen deltog ILLING, CANONICO, LASTRES, BAKER, ROBIN, HILL, LEFÉBURE, MOUAT, de JAKOWLEW, HARDOÛIN, de PADUA FLEURY, VANIER, CHOPPIN, WINES, KOKOVITZEFF, ARMENGOL Y CORNET og Mlle. DAVENPORT HILL.

Det overdroges ILLING at afgive beretningen til Kongressen, og i denne fremlagdes følgende forslag til beslutning:

1. Når man vil våge over behandlingen af de unge, der ere erkendte for at have handlet uden klar opfattelse af brøden, og af de omstørfende, betlende og fordærvede børn i almindelighed, må man fremfor alt opstille det princip, at det ikke kommer an på at udøve en straf eller en revselse men på at give en opdragelse, hvis formål er at sætte eleverne i stand til at føre et hæderligt liv og at blive nyttige for samfundet istedenfor at skade det.
2. Den bedste opdragelse er den som gives i en brav familie. I mangel af familier, som give garantier for en god opdragelse og som ere tilbøjelige til at påtage sig dette hverv, kan man tage sin tilflugt til offentlige og private anstalter.
3. Disse anstalter bør være grundede på religions- og skoleundervisning i forening med arbejdet.
4. Spørgsmålet om man i disse anstalter bør foretrække systemet med små grupper af børn til efterligning af familien eller med børnene samlede i større antal, det kan kun afgjøres efter de foreliggende omstændigheder. I alle

tilfælde bør antallet af elever i en anstalt være således begrændset, at bestyreren altid vil være i stand til personlig at beskæftige sig med enhver elev.

5. Elever, som høre til forskellige trosbekendelser, bør så meget som muligt være adskilte. Adskillelsen efter køn og alder er ønskelig for børn over 10 år. Dersom forholdene ikke tillade at anbringe børn af forskellig køn og alder i forskellige anstalter, må man i det mindste adskille dem i den anstalt, hvor de ere optagne.
6. Opdragelsen, som gives i anstalterne, bør svare til forholdene, hvorunder de arbejdende klasser leve, det vil sige: skoleundervisning som i elementær skolen, den største tarvelighed i næring, klædning og opholdssted og fremfor alt arbejde.
7. Arbejdet bør ordnes efter det, som elever såvel fra landet som fra stæderne have lejlighed til at skaffe sig i fremtiden og hvortil de nærmest ere bestemte. Hvis det kan lade sig gjøre, bør forskellige anstalter indrettes med dette dobbelte formål; hvis det ikke er muligt, må der sørges derfor i en og samme anstalt.
8. Piger bør i anstalten modtage en opdragelse, som lærer dem fremfor alt at lede en husholdning godt.
9. Anbringelsen af fordærvede børn i familier eller anstalter bør ske så hurtigt som muligt uden domstolens mellemkomst, og ved hjælp af lovmæssige bestemmelser bør barnet, som er anbragt, forhindres fra at tages bort for-

inden dets opdragelses fuldendelse eller mod bestyrelsens villie.

Kongressen bifalder de bestræbelser, der i den retning ere gjorte i visse lovgivninger for at erstatte den dømmende magt med en pupilautoritet, som er valgt med det formål for øje.

10. Varigheden af opholdet i disse anstalter vil kunne udstrækkes til det fyldte 18de år. Frigivelsen før den tid bør kunne tilbagekaldes i tilfælde af slet opførsel.
11. Bestyrelsen af anstalterne skal det pålægges at våge over, at eleverne ved frigivelsen have plads i et ordenligt hus som arbejdskarl, tjener, tjenestepige, lærling, medarbejder hos en mester eller anbragt på anden lignende måde.
12. Kontrollen med alle anstalter af den slags er forbeholdt den offentlige myndighed.

For disse forslag stemte 87 medlemmer.

Spørgsmål 5. Genom hvilka medel skulle olika staters polismyndigheter kunna sättas i tillfälle handla i öfverensstämmelse med hvarandra, för att derigenom förekomma brott samt underlätta och göra sig försäkrade om brottslighetens undertryckande? (Rapportörer GUILLAUME og BAKER.)

I forhandlingen deltog foruden rapportørerne og co-rapportørerne de PADUA FLEURY og RUBENSON, YVERNÈS, IENNER, LEFÉBURE og HARDOÛIN.

RUBENSON valgtes til rapportør ligeoverfor Kongressen og fremlagde i denne følgende forslag til beslutning:

Til opnåelsen af det formål at forebygge forbrydelser samt at lette og sikre deres undertrykkelse er

det ønskeligt, at en forståelse kommer istand imellem de forskellige landes regeringer.

Denne forståelse bør først finde sted med hensyn til udleveringstraktaterne, som det vil være nyttigt at revidere og gøre mere ensartede, og dernæst med hensyn til de midler, som ville blive anerkendte for at være de mest praktiske til at lette udførelsen af de i traktaterne indeholdte bestemmelser, og for at oprette en mere levende forbindelse og et inderligere bånd imellem de forskellige landes politimyndigheder.

Dette forslag vedtoges uden afstemning.

Spørgsmål 6. Genom hvilka medel skulle återfall i brott bäst kunna förhindras? (Rapportör WAHLBERG, Østerrig).

BRUSA og OLIVECRONA ere co-rapportører i spørgsmålet, i hvis behandling YVERNÈS, HARDOÛIN, MICHELET, GUILLAUME, WINES, BAKER, LEFÉBURE, ROBIN, MOUAT og DUBOIS deltog.

BRUSA, som valgtes til at afgive beretning til Kongressen, foreslog følgende beslutning:

Kongressen mener, at midlerne til virksomst at bekæmpe tilbagefaldene med ere: et straffesystem med moralsk påvirkning, som har den vilkårlige løsladelse til komplement og som mindre hyppigt anvender kortvarige straffe ligeoverfor sædvaneforbrydere. Den antager også, at hvis man i de forskellige staters lovgivning på en tilstrækkelig bestemt måde angav straffens stigning i tilfælde af tilbagefald, vilde disse blive mindre hyppige.

Kongressen lægger forøvrigt stor vægt på de institutioner, der ere erkendte for at være straffefuldbyrdsens komplement som fængselselskaber, arbejds-huse, agerbrugskolonier eller andre hjælpemidler, som

med god virkning kunne bidrage til opnåelsen af det opstillede formål.

Forslaget vedtoges uden afstemning.

Kongressen afholdt d. 26 August sit slutningsmøde, da alle de opstillede spørgsmåls behandling var tilendebragt. I dette møde overleveredes Kongressen et af Fru OLIVECRONA forfattet mindeskrift om Miss CARPENTERS liv og virken, hvilket modtoges med bifald af Kongressen.

Udenrigsministeren Grev BJÖRNSTJERNA, som præsiderede, bad derpå de Delegerede takke deres regeringer for den viste interesse, opfordrede forsamlingen til at takke WINES og de GROT ligesom Kongressens øvrige Embedsmænd og udtalte en tak til alle medlemmerne for deres deltagelse i Kongressen. Derefter erklærede han den 2den internationale penitentiære Kongres for sluttet.

Kongressens medlemsantal var 297; deraf var 189 fra de Skandinaviske lande. Antallet af medlemmer var for de forskellige lande følgende: Amerika 11, Argentina 1, Belgien 4, Brasilien 1, Danmark 21, Finland 8, Frankrig 17, Grækenland 1, Holland 3, Italien 6, Mexico 1, Norge 5, Portugal 1, Rusland 9, Spanien 4, Stor-Britanien og Irland 27, Sveits 2, Sverig 155, Tyskland 14, Østerrig-Ungarn 6.

En udstilling af arbejder, udførte i straffeanstalterne i de Skandinaviske lande, fandt i forbindelse med Kongressen sted i *Kvindefængslet på Norrmalm i Stockholm*. Denne udstilling var godt ordnet og vidnede i almindelighed om den soliditet i udførelsen af

de enkelte stykker, som man vistnok som oftest kan forudsætte som en egenskab ved arbejder udførte i straffeanstalter, særlig hvis anstalten arbejder for statens regning.

Skønt man ikke iblandt de almindelige arbejder så noget nyt eller hidtil i straffeanstaltens arbejdsvirksomhed ukendt, var der dog meget at lægge mærke til og som opfordrede til en sammenligning mellem de forskellige landes frembringelser.

Mindst betydelig såvel i mængde som i forskelligartethed vare de fra *Finland* udstillede arbejder. Disse bestod hovedsagelig i fiskenet, måtter, skotøj og strikkede uldsager, alt meget solidt men simpelt og tildels klodset. Af disse var det vanskeligt at få noget klart begreb om arbejdsvirksomheden i straffeanstalterne. Muligt anvendes endel af arbejdskraften til jordarbejder og byggearbejder, som altså ikke lade sig fremstille ved en udstilling.

Næst efter *Finlands* var den *Danske* afdeling den mindst betydelige, skønt den var et langt skridt forud for hin. Arbejdernes forskelligartethed var ikke stor og alt særdeles tarveligt. Dette sidste kan vistnok endogså være en ros, idet det vidnede om, at man ikke havde lagt an på at frembringe eller fremstille snurrepiberier, som ikke kunne afgive nogen norm for den almindelige arbejdsvirksomhed men kun blive et vidnesbyrd om en enkelt eller enkelte fangers særlige evner eller uddannelse. Den *Danske* udstilling havde en aldeles fabrikmæssig karakter og svarede således til de faktiske forhold, idet arbejdskraften udlejes til entreprenører. Iblant de udstillede genstande stod ingen over de fra *Norge* og *Sverig* i lignende arbejder udstillede; dog kunde nogle vævede uldsager fra

Horsens Tugthus måle sig med lignende fra de to foran nævnte lande.

Den *Svenske* afdeling dannede forsåvidt en modsætning til den Danske, som den var righoldigere end denne. Dette følger tildels af landets større udstrækning og deraf, at det således også må have flere straffeanstalter. Desuden besidder landet råmaterialer som granit, jern og træ, hvis forekomst og rige mængde ere egne for det. Men det var tillige åbenbart, at man havde anstrengt sig for, at gøre udstillingen så rig og mangfoldig som muligt. Den indeholdt således flere enkelte genstande, der vidnede om enkelte fangers særlige evner og færdigheder men egenlig ikke hørte med til en fremstilling af arbejdsvirksomheden i almindelighed. Imidlertid bidrog disse til at give udstillingen et fyldigere og mere tiltalende udseende for den løse betragtning. Holdtes disse enkelte genstande udenfor bedømmelsen, begrænsedes den almindelige arbejdsvirksomhed meget; men den blev dog altid mere forskelligartet end den Danske. Således kan foruden granitarbejder blandt andet nævnes udmærket smukt børstenbinderarbejde samt godt og smagfuldt bogbinderarbejde fra *Nya varvet* i *Göteborg*. Endvidere var der fra *Kvinfængslet på Norrmalm* udstillet uden tvivl nogle af de bedste vævede ildsager, særlig uldne tæpper, som fandtes på hele udstillingen. Fra *Göteborg länsfängsel* var der udstillet en respektabel samling af kunstige blomster. Meget af det udstillede vidnede også i denne afdeling om den fabriksmæssige måde, hvorpå arbejdskraften anvendes i Sverige, særlig i de centrale straffeanstalter.

Skønt mindre i omfang end den Svenske var den *Norske* afdeling dog ikke blot den Danske og Finske men også den Svenske ubetinget overlegen. Denne

overlegenhed viste sig ikke blot i de udstillede genstandes forskelligartede mangfoldighed, uagtet der intet arbejde fandtes i den, som kun var et udtryk for en enkelt fanges særegne evner, men også gennemgående i arbejdets gode udførelse og smag. Særlig skal, hvad smag og udførelse angår, nævnes en fortrinlig samling af legetøj for ikke at tale om de udskårne træsager og bensager ligesom om det smukke, gode og tillige yderst billige drejer- og smedearbejde. Det var en fornøjelse at besøge denne interessante afdeling, hvor man uvilkårligt måtte føle modsætningen mellem arbejdsvirksomheden drevet for statens regning, som tilfældet er i Norge, og ved entreprenører som i Sverig og Danmark. Den første måde anspænder, når den er vel udført, som tilfældet må være i Norge, meget mere fængslets kræfter og har ved arbejdets mangfoldighed også større betydning for fangerne.

Kongressen hædredes ikke blot af de Svenske deltagere i samme ved en smuk festlig sammenkomst på *Hasselbacken* og en ligeså vellykket og festlig banket i *Grand Hotel*, i Stockholm, men også ved en glimrende banket, der gaves på *Hasselbacken* af *Stockholm* Stad, ligesom den nød den udmærkelse at indbydes af Hs. *Maj. Kongen* til en imponant og splendid souper på *Drottningholm Slot*.

Alt, hvad der foran er anført om den anden internationale penitentiære Kongres i Stockholm, er kun en historisk ramme til selve billedet af Kongressen. Denne gengivelse har imidlertid sin betydning og

berettigelse, fordi Tidsskriftet har sin læsekreds i Norden og det kan ikke ventes, hvad også Kongressen bar vidnesbyrd om, at det Franske sprog, i hvilket i sin tid beretningen om Kongressen vil udkomme, ligger en stor del af læserne nær. Desuden indeholder det foran om Kongressen berettede momenterne i et stykke af fængselsvidenskabens historie, hvilke også af den grund bør have deres plads i Tidsskriftet. Disse momenter ville ganske vist kunne benyttes til at give et billede af Kongressen; men dette må altid komme til at mangle farve og fylde, fordi disse to egenskaber kun kunne hentes af de i Kongressen holdte taler, som ikke ere tilgængelige, førend den samlede beretning foreligger. De opstillede spørgsmål, sammenholdt med de i hvert af disse foreslåede resolutioner, yde i flere tilfælde vistnok bidrag til billedet; men i flere tilfælde ere de kun udtryk for bestræbelser for at samle forskellige meninger under den samme form, og de få derved mindre betydning. Uden væsenlig betydning må de for resolutionerne afgivne stemmeantal blive, for såvidt som de ere lave og, man kan vistnok sige, ere afgivne af en større eller mindre fast stok af deltagere, hvem en lettere forståelse af det Franske sprog i forening med mere fremragende dygtighed og større kendskab til fængselsvidenskabens enkelte spørgsmål særlig opfordrede til at afgive deres stemmer.

Fra den internationale penitentiære Kommissions og den lokale Svenske Komites side vare de mange og betydelige forberedelser til Kongressen gjort med dygtighed og omhu, og betingelserne for, at Kongressen kunde træde sammen og have udsigt til at arbejde med held, vare bragte tilveje. Ved fastsættelsen af spørgsmålene, Kongressen skulde behandle, havde man såvidt muligt søgt at

lade hensynet til praktiske resultater stå i første række. Selvfølgelig kunde man ikke derved udelukke rent theoretiske betragtninger over spørgsmålene fra forhandlingerne, og dette har jo heller ikke været meningen. Et forstandigt og inderligt forhold mellem teori og praksis bliver her som i alle livsforhold det naturlige og nyttigste. En eller flere udtalelser om hvert spørgsmål forelå trykt og var tilsendt deltagerne før Kongressens sammentræden. Co-rapportører vare tilstede for at give behandlingen af spørgsmålene en naturlig indledning. Den Svenske regering havde stillet 15000 kr. til Kongressens rådighed. Henvend 1200 personer vare indbudne fra de forskellige lande og verdensdele til Kongressens forhandlinger. Af disse gave omtrent 300 møde, det tal som man havde påregnet, og iblandt dem for en stor del mænd med bekendte navne på fængselssagens område fra landene udenfor Skandinavien. At af disse Franske, Belgiere og Italienerne måtte komme til at tage stærkest del i forhandlingerne, følger for en del af benyttelsen af det Franske sprog ved disse. På samme tid som det i så henseende må fremhæves, at deltagelsen i forhandlingerne af samme grund var mindre fra de Skandinaviske deltageres side, end den ellers utvivlsomt vilde have været, må det også fremhæves, at den deltagelse, som fra disses side fandt sted, vandt fortjent agtelse.

Kongressens bureau, i spidsen for hvilket Generalsekretæren, den utrættelige, altid hjælpsomme og elskværdige GUILLAUME, Fængselsdirektør i *Neuchâtel*, stod, havde ordnet og ordnede alt med en sjelden praktisk sands, hvilket i høj grad bidrog til, at Kongressens arbejde uden forhindringer og uden at komme ud af gænge førtes til afslutning. At arbejdet

ikke var så ganske ringe vil fremgå af Kongressens alt foran anførte arbejdstid med fællesmøder kl. 10 til 12 og sektionsemøder kl. 2½ til 5 og derover. De med sædvanlig Svensk gæstfrihed og hjertelighed foranstaltede festlige sammenkomster bidrog selvfølgelig meget til en inderligere forståelse og behageligt samarbejde mellem Kongressens medlemmer. Det vilde således være en uretfærdighed ikke at erkende, at alle de bestræbelser, der vare gjorte for at bringe Kongressen istand og for at ordne dens virksomhed, vare vellykkede. Til alle disse, om man vil, ydre sider kan måske den foranstaltede udstilling af arbejder, udførte i Skandinaviens straffeanstalter og fængsler, regnes, skønt arbejdsvirksomheden er en i flere retninger meget vigtig side af fængslernes indre liv. Den måtte, som foran omtalt, være af interesse for enhver praktisk fængselsmand, og den havde tillige særlig interesse som den første udstilling af den slags, der nogensinde har fundet sted.

Kongressen var som bekendt delt i tre sektioner, en for strafferet, en for straffefuldbyrkelse og en for præventive institutioner. Om nogle af de i disse opstillede spørgsmål kan det vel siges, at de måske ligesåvel kunde have hørt til en anden sektion end den særlig valgte; dette er imidlertid af underordnet betydning. — Alt hvad der hører ind under det præventive; alt, hvad der kan bidrage til at forebygge forbrydelser, står ikke i en sådan forbindelse med strafferet og straffefuldbyrkelse, som disse sidste stå i forhold til hinanden. Det var derfor lettere i denne sektion at opstille spørgsmål, som udelukkende eller dog overvejende måtte høre ind derunder.

„Det er bedre at forebygge end bag efter at anvende lægemidler. Forebyggelsen af forbrydelsen er mere værd end den bedste straffefuldbyrkelse“, således

begynder en lille artikel om de almindelige årsager til forbrydelser i det Britiske Howard Selskabs nys udkomne beretning for dette år. Denne udtalelse er en almindelig erkendt sandhed, og enhver forstandig fængselsembedsmand vil ofte have følt, at alle anstrængelser ligeoverfor fangens forbedring og sikring mod tilbagefald meget let blive virkningsløse uden den forebyggende bistand, som ydes blandt andet igennem fængselselskaberne. Det er gennem de præventive institutioner at sagen kommer til samfundet og søger bistand. Det er disse institutioner, der give fængselsvidenskaben dens sociale karakter. Det er en særegen opgave for disse institutioner at opsøge årsagerne til forbrydelserne, hvad der netop ligger i deres præventive natur. De ere samfundets uundværlige bidrag til løsningen af fængselsvidenskabens store opgaver.

„Men *hvorledes* skal man forebygge, det er hovedsagen. Lykkeligvis er der mange veje at gå frem ad“. Det er dette spørgsmål sektionen igennem de opstillede emner skulde forsøge at besvare, og de opstillede emner angive adskillige veje at gå frem på. Det er et særkende for endel af de præventive forholdsregler, at de fordre mere handling end theoretisk overvejelse. Stridspunkterne dreje sig mere om de ydre sider, sagens kærnepunkter ere fastslåede engang for alle. Forhandlingerne og de fattede beslutninger vise også i den retning. Der er ingen meningsforskel om, at patronageselskaber, fængselselskaber ere et nødvendigt komplement til straffefuldbyrdelsen, at deres bedste organisation ere store centrer med et net af filialer; dette spørgsmål er, som rapportøren ARMENGOL Y CORNET udtrykker sig, allerede afgjort og udenfor forhandlingen. Enhver er overbevist om, at de bør have en aldeles privat karakter

men dog understøttes af staten, som derved giver dem et tillidsvotum ligeoverfor samfundet. Denne understøttelse finder også sted næsten overalt og er flere steder ikke ubetydelig. Således ydes i England af staten 2 pund sterling for hver løsladt fange, som et selskab tager sig af. I Norge modtage ligeledes fængselselskaberne 2 Spd. for hver fange, som løslades af straffeanstalten, ligesom der i flere stater i Unionen i Amerika ydes betydelige beløb fra staternes side til fængselselskaberne. De Danske fængselselskaber modtage årlig 1000 kr. af staten, hvilket kun udgjør 2 à 3 kr. til hver løsladt fange, som i et år er understøttet af fængselselskaberne. I Sverig understøttes selskaberne ikke af staten ligesålidt som i Finland. — Derimod drejede forhandlingen sig for en del om, hvorvidt det var nødvendigt og anbefaleligt, at udvalgte medlemmer af fængselselskaberne besøge fangerne i fængslet for at forvise sig om disses moralske forbedring, forinden selskaberne påtage sig at støtte dem. Dette har, indtil loven af 1877 har indskrænket det, været almindeligt i England, anvendes i Frankrig af det i 1871 stiftede *Société générale de patronage* og anbefales i Spanien. Navnlig støttedes denne mening af Franskmandene ROBIN og LEFÉBURE samt af Spanieren ARMENGOL Y CORNET, medens den bekæmpedes af STUCKENBERG, som oplyste, hvorledes disse besøg for flere år tilbage havde fundet sted i Danmark men vare faldne bort som overflødige og skadelige for disciplinen, og dog havde fængselselskaberne i Danmark siden den tid udrettet meget betydeligt uden disse private besøg i fængslerne. — Som følge deraf er der også i resolutionens punkt b. til første og andet spørgsmål udtalt, at den løsladtes forbedring, som skal være grundlaget for selskabets bistand, bør

godtgjøres af fængslets bestyrelse eller ved besøg af private i fængslet.

Hvad der foran er sagt i almindelighed om de præventive institutioner gælder for største delen også om sektionens tredie, fjerde og sjette spørgsmål om unge forbryderes og om vagabonderende og tiggende børns behandling samt om bekæmpelsen af tilbagefald. Forhandlingerne om disse spørgsmål, særlig om det tredie og fjerde, vare meget vidt svævende og gjorde det vanskeligt at formulere nogen tilfredsstillende resolution, hvorom også forslagene til disse vidne. Resolutionen til tredie og fjerde spørgsmål indeholder således ikke færre end 12 punkter, som have medtaget sågodt som alt, hvad der enten det ene eller andet sted er gældende eller anses for tidssvarende til formålets opnåelse. Iblandt de mange momenter er spørgsmålet om børns anbringelse i familigrupper tildels efter Tysk mønster eller i større samlinger efter Belgisk og Engelsk mønster et af de væsentligste strids-punkter, hvorom det var umuligt at opnå nogen forståelse, Belgien står i så henseende med en i hver tilfælde udmærket gennemtænkt og gennemført statsmæssig ordning, der omfatter anstalterne i Ruysselede, Wynghene og Beermen for omstrejfende og tiggende børn og i St. Hubert og i Namur for børn, der have forbrudt sig. Disse anstalter have hver for sig plads for flere hundrede børn. England havde i 1871: 61 *reformatory*- og 95 *industrial schools* med tilsammen 32000 børn, og lignende anstalter findes i stort antal i de Forenede Stater i Amerika. I Tyskland skulle efter rigsstraffelovbogen slige anstalter oprettes, men dette er endnu ikke virkeliggjort. På den anden side står *Das rauhe Haus* ved Hamborg, indrettet efter familiesystemet, og

i lighed med denne ere agerbrugskolonierne i Mettray og Val d'Yèvre tillige med flere i Frankrig anlagte.

Tre af de opstillede 12 punkter have rent praktiske formål for øje og bør derfor fremhæves. Punkt 9 i slutningen bifalder indsættelsen af en pupil autoritet i stedet for den dømmende magt, og punkt 12 anbefaler, at kontrollen med alle den omhandlede slags anstalter ligger hos den offentlige myndighed. Dette sidste taler for sig selv, skønt denne ordning langt fra står ved magt overalt. Hvad det første angår, da kan meget tale for en slig ordning; men ethvert lands særlige forhold også dets fattigbestyrelse må i så henseende komme i betragtning ved afgjørelsen af en sådan ordnings nødvendighed og hensigtsmæssighed. Hvor forholdene, således som i Belgien, vistnok tildels på grund af den omsigtsfulde organisation, have udviklet sig derhen, at domstolene i de fleste tilfælde erklære det anklagede barn for ansvarsfri (sans discernement) og benytte lovgivningens bestemmelse om i så tilfælde at indsætte det til opdragelse i en af de ovennævnte anstalter på tid, synes der for så vidt mindre at være grund til indsættelsen af en pupil autoritet.

Det tredje og vigtigste punkt er, at fordærvede børn bør anbringes til opdragelse uden domstolenes mellemkomst på tid, som kan udstrækkes til deres 18de år. Efter den Belgiske lovgivning kan denne opdragelse udstrækkes til det 21 år og efter den Tyske rigsstraffelovbog til det 20 år. En sådan myndighed, lagt i statsmagtens hånd, må altid bringe gavnlige resultater på det her omhandlede område forudsat at anstaltens ordening er organiseret af staten eller i hvert tilfælde, at de private anstalters indretning er billiget og kontrolleres af staten. Derigennem vil en i sandhed praktisk præventiv for-

holdsregel gjøre sig gældende til fordel for samfundet.

Det sjette foran nævnte spørgsmål om bekæmpelsen af tilbagefald er et af dem, som strafferetten og straffefuldbyrdselsens have størst vanskelighed ved at give en tilfredsstillende og hensigtssvarende løsning. Sektionens forslag til en resolution deri vidner om det samme. Spørgsmålets præventive karakter viser sig i resolutionens henvisning til de foran omtalte præventive institutioner, men forøvrigt er resolutionen temmelig betydningsløs. Den indskrænker sig nemlig til at anbefale i al almindelighed et straffesystem med moralsk påvirkning og med vilkårlig løsladelse til komplement samt antyder, at en stigende straf muligt kan have sin betydning.

I forhandlingerne stod nemlig Amerikanere og Englændere med fordring på strengere straffebestemmelser ligeoverfor recidivisten skarpt imod påstanden på moralsk indvirkning, som det bedste og naturligste middel, hvilken påstand navnlig forsvarede fra Fransk side. Begge meningerne have måske deres berettigelse, navnlig tror jeg, efter den erfaring jeg har, at indtil en vis aldersgrændse, som vistnok kan sættes henved det 30 år, må man holde ud med recidivisten. Indtræder der da ingen standsning i tilbagefaldet, kan kampen anses for næsten håbløs, og der kan da være grund til at vælge de skarpere midler. Det gælder forøvrigt ved alle disse spørgsmål, hvad der også har sin betydning ved spørgsmål om straffefuldbyrdselsens form og udførelsen ligesom også i strafferettens bestemmelser, at folkekarakteren, almindelige økonomiske forhold, den almindelige udvikling, en nedarvet opfattelse med mere, ligesom også det individuelle hos de mænd, der beskæftige sig

med sagen, må gjøre sin indflydelse gældende og bidrage til fremkomsten af ofte meget forskellige meninger i den samme sag. —

Det mest praktiske af alle de ikke blot i den tredje sektion men af alle til behandling i Kongressen opstillede spørgsmål var det femte spørgsmål om midlerne til en fælles optræden fra de forskellige politimyndigheders side for at forebygge forbrydelser. Spørgsmålet er i og for sig så rent, så klart og af en så praktisk karakter, at dets behandling ikke tillod eller gav anledning til foredrag af en svævende eller fraseagtig natur. Den har derfor måske været en af de mest sluttede forhandlinger, der er ført på Kongressen, hvortil ikke blot de afgivne rapporter af BAKER og GUILLAUME men tillige og ikke mindst co-rapportøren, Underpolitimester i Stockholm RUBENSONS foredrag væsenlig bidrog. Rapportørerne vare begge gåede ud fra, at politiets væsenligste opgave er at forebygge forbrydelser; fangen bør derfor efter udstået straf underkastes opsigt og nyde beskyttelse af intelligente, velvillige, hæderlige og frygtløse politimænd. Overensstemmelse i grundsætningerne for ordningen af politiets virksomhed skulde lette den fælles opgave for de forskellige staters politimyndighed og bidrage kraftigt til spørgsmålets løsning. Dr. GUILLAUME havde desuden foreslået at gjøre udleverings-traktaterne mere enslydende, at optage i dem alle forbrydelser undtagen politiske, at gjøre formerne for at opnå forbryderes udlevering simplere, at anmelde for det fremmede lands politi, når en fange af fremmed byrd efter endt straf førtes til grænsen, at en fortegnelse indrettedes efter en ensartet plan for hvert land for at en forbryders foregående straffedomme kunde blive bekendte og i påkommende til-

fælde blive oplyste, hvis han begik en forbrydelse i udlandet, samt at der i den hensigt stiftedes en international polititidende.

RUBENSON påviste nødvendigheden af en stadig forbindelse mellem de forskellige staters politimyndigheder. En foreningsbro burde bygges imellem dem, og dens grundpiller burde bestå i overensstemmelse i organisation, undersøgelse af udleveringstraktaterne og indrettelse af straffelister. Broen selv skulde en international polititidende være. Indtil broen er bygget kunde man benytte en provisorisk bro. Polititidenderne, som nu findes i flere lande, ville snart findes i alle. Hvert lands polititidende fremhæver det, som er af interesse for udlandet, og tidenderne udveksles imellem de forskellige lande. Vistnok komme derved oplysningerne til at gøre en omvej, men broen skulde også kun være interimistisk.

Resolutionen, som slutter sig til denne interessante forhandling, er klar og tydelig nok ligesom spørgsmålet selv. Den udtaler ønsket om, at en forståelse i denne sag kommer istand mellem de forskellige lande. Den angiver, hvorigennem forståelsen skal søges nemlig i ensartethed i udleveringstraktaterne og i de mest praktiske midler til traktaternes udførelse og til en levende og inderlig forbindelse mellem landenes politimyndigheder. Kongressen viste sin fulde tilslutning til forslaget ved at vedtage det uden afstemning. —

Foran er det sagt, at forbindelsen mellem første og anden sektionens spørgsmål er så stor og så mangesidig, at det har været vanskeligt i flere tilfælde at drage grænsen skarpt imellem, til hvilken af sektionerne spørgsmålet naturligst skulde henføres. Dette viste sig også i forhandlingerne, hvor spørgsmål i de

forskellige sektioner rejste de samme stridspunkter og drog de samme mod hinanden stående synsmåder frem for dagen. Det er i så henseende interessant at se, hvorledes trangen til en forståelse mellem strafferet og straffefuldbyrkelse, som fortiden kun kendte meget lidt eller slet intet til, hvorledes den vokser og bliver mere følt. Det er endogså, som om straffefuldbyrkelsen manede strafferetten til at tage lidt dristigere skridt, end den ifølge hele sin karakter og fortid med de gamle retsfilosofiske læresætninger til ballast er tilbøjelig til. Trangen til en slig forbindelse mellem strafferet og straffefuldbyrkelse er så stærk, at den tid synes at måtte komme, da fængselsvidenskaben og kriminalretsvidenskaben i forening med psykologien danne hovedpunkterne i en særegen kriminalistisk videnskab, som i så tilfælde må blive grundlaget i det åndelige udviklingstrin, der bør fordres af dommeren og fængselsmanden. De oplysninger, som i det følgende skulle gives om forhandlingerne i de to nævnte sektioner, ville bevise det sandsynligt rigtige i de foranstående udtalelser.

Blandt de i første og anden sektion opstillede spørgsmål findes fem, som hvert for sig ere særegne og ikke stå i nogen nøje forbindelse med de øvrige opstillede. Disse fem spørgsmål skulle kortelig berøres først.

Spørgsmålet om indretningen af den penitentiære statistik måtte på forhånd anses for uløseligt, sålænge ordningen af straffevæsenet er så meget forskellig i de forskellige lande. Det blev ikke destomindre nødvendigt at opstille det, fordi det kun derved kunde ventes at føre statistikens udvikling videre og få truffet bestemmelse om dens udførelse og af hvem. Dette sidste afgjordes derhen, at udførelsen efter omgang skulde ske af de forskellige landes fængselsbestyrelser.

Behandlingen af spørgsmålet om deportationsstraffens nytte førte vel en varm kamp med sig mellem dens forsvarere på Fransk side og dens modstandere, BELTRANI-SCALIA fra Italien, hvor meningene ere delte om dens indførelse, og MECHELIN fra Finland, hvor deportation anvendes; men dels spiller denne straf ikke nogen rolle udenfor de lande, hvor den anvendes; dels er den i spørgsmålet vedtagne resolution egenlig en fordømmelsesdom over denne straffemåde, idet den udtaler, at den formodes ikke at opfylde betingelserne for en god straffefuldbyrkelse. —

Det sidste spørgsmål i første sektion, om der bør findes en almindelig central myndighed for alle fængselsindretninger også for de private anstalter for unge forbrydere, gav ingen anledning til væsentlig meningsforskel og besvaredes således med ja. Hvad der har interesse i dette spørgsmål er tilsynsmyndighedens udøvelse ligeoverfor private anstalter, noget som langtfra er almindeligt, medens det dog må anses for en nødvendighed, når man vil tænke på at få nogen organisation særlig af behandlingen af unge forbrydere og fordærvede børn istand. Vigtigheden af at få en sådan organisation itide bragt tilveje har således vist sig i Frankrig, hvor det at der findes 40 private og 12 statsanstalter for børn har bragt en harmonisk ordning store vanskeligheder, som endnu ikke ere overvundne. —

Skoler til uddannelse af det mandlige og kvindelige opsynspersonale ved fængsler, straffeanstalter og børneopdragelsesanstalter have i længere tid bestået forskellige steder. BELTRANI-SCALIA oplyser i sin interessante rapport til Kongressen om dette spørgsmål, at alt 1791 har en Tysker Wagnitz i et skrift om Tysklands fængsler udtalt sig derfor. I 1859 oprettedes en

sådan skole i Straffeanstalten i *Lüneburg* i Hannover. I 1867 blev ligeledes en uddannelsesskole for opsynet indrettet i Straffeanstalten i *Lowain* i Belgien. I Sveits holder Fængselsdirektør GUILLAUME foredrag for bestilsingsmænd ved fængslerne i forskellige kantonen. I Sverig ere skoler for opsynet indrettede i Straffeanstalten på *Långholmen* ved Stockholm og i *Malmöhus*. I *Rom* er en uddannelsesskole indrettet 1873. Overalt fra lyder stor tilfredshed med resultaterne, ligesom forsvaret for sådanne skolers indretning støttedes ivrigt af BELTRANI-SCALIA. Modstanderne gik ud fra unødvendigheden af en slig uddannelse og anså det for tilstrækkeligt, at opsynet med den nødvendige fysiske kraft forenede god disciplin. Resolutionen i dette spørgsmål stiller sig udelukkende på skolens side og anser den for at være af betydning. Så lille og så særligt som dette spørgsmål end kunde synes at være, har det dog sin betydning, når der tages hensyn til den udvikling, som fængselsvidenskaben gennemgår, og til den retning, hvori straffefuldbyrdelsen synes at skulle udvikle sig. Jo mere individualiseringen i straffens fuldbyrdelse vinder indgang, desto større må selvfølgelig fordringen til et mere udviklet personale blive. Når man i den legemlig sygepleje nu stiller større fordringer til sygeplejere i intellektuel henseende, med såmeget større grund må man stille disse større fordringer i den moralske sygepleje, som straffefuldbyrdelsen mere og mere antager karakteren af.

Det femte af de foran nævnte fem mere særlige spørgsmål er det om de disciplinære straffe, som bør anvendes i fængsler og straffeanstalter. Forhandlingerne i dette spørgsmål drejede sig i hovedsagen om, hvorvidt legemlig tugt med en stok ligeoverfor mandfanger burde være tilladt i straffeanstalterne, hvilket

var hævdet af rapportøren, Direktør for Fængselsvæsenet i Danmark BRUUN og forsvaredes af co-rapportøren LASSEN (Danmark), medens modstanderne i dette punkt vare mange, hvorom sagens gang såvel i sektionen som i Kongressen også vidner. BRUUN har imidlertid utvivlsomt ret, når han i sin rapport hævder, at, hvad der alt foran i almindelighed er sagt, national udvikling, ejendommelig opfattelse, nedarvet sædvane vistnok også i dette spørgsmål spiller en rolle, der giver et forskelligt synspunkt. Mången en fængselsmand vil også have gjort den erfaring, at der gives individer, der kunne drive frækheden i opførsel meget vidt, og som kun tæmmes ved prygl; ligesom at der gives individer, som kunne tæmmes alene ved frygten derfor, når de ved, at truslen dermed ikke er tom. Jeg tror endogså at kunne påstå, at der gives kvinder, hos hvem råheden og frygtløsheden er så stor, at den kun kan beherskes af legemlig revselse. Heldigvis er antallet i begge kategorier ringe, dog er jeg nærved at tro, at det forholdsvis er størst blandt kvinderne, hvilket vistnok også er psykologisk rigtigt. —

Af de til behandling i Kongressen opstillede spørgsmål ere fem endnu ikke omtalte. Disse ere kortelig fremsatte: spørgsmål 1. i første sektion: om fængselsbestyrelsen bør have nogen vilkårlig myndighed til at forandre straffefuldbyrdsens form, hvis den viser sig uanvendelig ligeoverfor en fange? Spørgsmål 6. i anden sektion: om tiden for straffens varighed skal være lovbestemt og om fængselsbestyrelsen kan gjøre undtagelser derfra? Spørgsmål 2. i første sektion: om frihedsstraffen bør være af forskellig slags eller kun en, med varigheden til adskillelse? Spørgsmål 4. og 5. i anden sektion: om vilkårlig frigivelse kan anvendes også i andre systemer end

det Irske og om cellestraffen bør modificeres af hensyn til nationalitet, samfundsforhold eller køn? Disse fem spørgsmål berøre alle mere eller mindre sjælen i fængselsvidenskabens ideelle liv, de omhandle momenter, hvorpå fængselsvidenskaben bygger sin udvikling. Det er derfor ganske naturligt, at de højst interessante forhandlinger om disse ere komne til at danne Kongressens kærnepunkt, og således blive hovedmomenterne i Kongressens billede.

Hvor disse spørgsmål give lejlighed dertil, kommer striden om cellestraffens og det Irske systems fortrin og mangler frem under forhandlingerne repræsenteret af omtrent de samme lande som tidligere nemlig Belgien og tildels Holland og Tyskland for hin, England og tildels Frankrig og Tyskland for denne. Ikke desto mindre erkender dog resolutionen i spørgsmålet om cellestraffen bør modificeres af hensyn til nationalitet, samfundsforhold og køn, at dette ikke er nødvendigt i de lande hvor den udføres. Iligemåde anbefaler en resolution til spørgsmålet om den vilkårlige løsladelses anvendelse denne uden indskrænkning af hensyn til bestemte straffesystemer temmelig uforbeholden, skønt det dog må bemærkes, at Belgieren BERDEN nærrede nogle betænkeligheder ved dens anvendelse i cellestraffen. På den anden side udtaler resolutionen, at den vilkårlige løsladelse ikke er i strid med strafferettens principer og ikke svækker dommens betydning. Om dette med sandhed kan siges, må dog vistnok være tvivlsomt. Stedet er her ikke i disse bemærkninger at inddrage sig på en dybere gående undersøgelse derom; men formen, hvori man overalt har ladet den vilkårlige løsladelse fremtræde; er benådningen, hvilken særlig i England er valgt for ikke at svække dommens betydning, og deri

synes netop indirekte at være antydnet, at den betingede løsladelse ikke stod i harmoni med strafferettens principer og dommens betydning. Der ligger meget mere deri ligesom en antydning af, at på dette punkt er strafferetten og dennes udtryk i dommen vejen tilside for straffefuldbyrrelsens udvikling, Først når man kommer dertil, at dommen lyder ikke på et bestemt tidsmål men på et tidsmål med en minimal og en maximal grændse eller kun på tid, først da vil man med rette kunne sige, at den vilkårlige løsladelse ikke er i strid med strafferetten og svækker dommens betydning.

Som sagt Kongressens forhandlinger i disse spørgsmål vise om end kun indirekte, at striden mellem cellesystemet og det progressive system er stående. Dette træder således også frem i spørgsmålet om beholdelsen af flere slags frihedsstraf eller indførelsen af kun en slags. Dette sidste var i meget vid forstand hævdet af Belgieren THONISSEN. I Hovedsagen støttedes han af ASSARSSON (Sverig), PLOOS van AMSTEL (Holland) og PESSINA (Italien,) men bekæmpedes navnlig fra Fransk side af DESPORTES, DUBOIS, og DARESTE. Disse så derved et blandet system udelukket og frygtede for, at der i THONISSENS mening skulde skjule sig en bestræbelse for at få cellesystemet erkendt som det eneste rette. Ikke fordi Frankrig endnu har erklæret sig for noget system, idet den til fængselsvæsenets omordning nedsatte kommission endnu ikke har udtalt sig, medens Frankrig for flere år tilbage erklærede sig for cellestraffen og ved lov af 5 Juni 1875 har indført cellen for varetægtsarrestanter og for straffe indtil 1 år, som afsones i departementsfængslerne. Skønt man på få Franske nær var enig om at anse et godt og et mindre godt straffesystem

anvendt i det samme lands straffefuldbyrkelse som en urimelighed, og skønt man erkendte det naturlige i straffefuldbyrkelsens ensartethed i hovedformen kun med tidsvarigheden til adskillelse imellem straffene for de forskellige forbrydelser, var det dog meget vanskeligt at skaffe enighed om en resolution, hvilket også fremgår af de foran i sektionen anførte forhandlinger. Dobbelt mærkeligt er det derfor, at resolutionen så ligefrem anbefaler ensartethed i straffefuldbyrkelsens form.

Striden om systemerne er stående, derom lade forhandlingerne i de foregående spørgsmål ingen tvivl tilbage; men denne strid træder i baggrunden såsnart der spørges, om nogen diskretionær myndighed kan betros fængselsbestyrelsen ved udførelsen af straffen, således som tilfældet er i de to spørgsmål, som endnu stå tilbage at omtale. Skal formen for straffefuldbyrkelsen til sine yderste grændser være bestemt ved lov, skal isoleringens varighed være bestemt ved lov, eller skal der indrømmes fængselsbestyrelsen en diskretionær myndighed til at kæmpe straffen efter fangens individualitet? Dette er kærnepunktet i disse spørgsmål. Altså strafferetten med sine lovbestemmelser på den ene side, straffefuldbyrkelsen med sin individualisering på den anden side. Her er det ikke længere systemer i og for sig det drejer sig om. For første gang står loven med sin overvejende fysiske lidelse ilgeoverfor straffefuldbyrkelsen med sin fordring på en særlig moralsk lægebehandling. For første gang træder fængselsvidenskaben frem på en kongres og søger at hævde sin ret til at komme i betragtning ved straffelovens bestemmelser og ordningen af straffefuldbyrkelsen. Det er et helt nyt trin i udviklingen, som her er ifærd med at danne sig, og som alt har

slået rod i enhver fængselsmands bevidsthed, som man taler med om den sag. Alle have de følelsen af, at deri ligger målet, vi skulle søge at nå. Fremtidens opgave må blive et system, som indenfor sine grænser giver rig lejlighed til at anvende den moralske lægebehandling på individerne. I den retning fremlagdes i slutningsmødet på Kongressens bord et indlæg af Dr. GUILLAUME på egne og flere Sveitseres vegne.

I det ene spørgsmål bliver det hovedsagen, om loven kan tillade et spillerum indenfor dens afstukne grænser for fængselsbestyrelsens diskretionære myndighed, således at netop lovens ånd anvendes efter de individuelle forhold. Dette hævdedes af co-rapportøren GOOS (Danmark) samt af CANONICO (Italien) og GUILLAUME (Sveits). Loven kan ikke forudsættes at kunne slå alt fast med hensyn til straffens udførelse, hvilket var fastholdt af rapportøren Dr. EKERT (Baden) og er udtalt tidligere flere steder af Tyske forfattere på dette område. Den må altid lade nogle punkter blive tilbage, som den diskretionære myndighed hos udøverne må udfylde. Loven kræver heller ingen sådan psykologisk uniformitet hos individerne, som underkastes den; thi den vilde være unaturlig, og loven vilde i så tilfælde blive uretfærdig. Først ved adskillelsen mellem dens retslige fordring på lighed i fysisk lidelse og fængselsmandens fordring på individuel moralsk behandling opnås der nogen enighed, som særlig fandt et udtryk i den af CANONICO, THONISSEN og GOOS foranførte, foreslåede resolution, der i en meget begrænset form hævder den diskretionære myndighed.

Endnu vanskeligere at afgjøre men også meget mindre modent er det andet spørgsmål, om straffens varighed skal være bestemt ved lov. Skal straffen ophøre, når målet er nået, skal den vedblive, til målet

er nået? I dette spørgsmål havde rapportøren Amerikaneren VAUX opstillet bestemmelser, som gik meget vidt. Skønt den vilkårlige løsladelse allerede peger i denne retning, må selvfølgelig juristen komme til at stå endnu skarpere ligeoverfor fængselsmanden i dette spørgsmål end i noget af de tidligere. Her rokkes stærkt ved strafferettens hele udvikling, ved dens ned- arvede begreber og opfattelser. Domstolens magt og evne til at gradere delinkventens psykologiske temperatur forkastes og indskrænkes til at bestemme ene hans strafskyld. Ingen har vel tænkt sig den kamp afgjort med et enete slag, men hovedsagen er, at spørgsmålet er rejst, at sæden er sået. Kampen skal jo give udvikling og vækst. Et argument anføres af modstanderne, som imidlertid synes kun at være lidet vægtigt, og dog træffer man det straks, når man nævner spørgsmålet, om straffens varighed bør være lovbestemt. Argumentet er, at det straffede individ prisgives fængselsbestyrelsens vilkårlighed, og dette kan ikke lade sig gøre uden garantier. Sådanne garantier lod sig uden tvivl finde. Tales der imidlertid om vilkårlighed, mon den da aldrig er udøvet fra en forhørsdommers side, og dette bliver i så tilfælde en vilkårlighed uden garantier og af meget større betydning, fordi en uretfærdig eller mindre retfærdig dom må spille en langt større rolle i et menneskeliv, end den vilkårlighed kan komme til, som kan finde sted ved straffens fuldbyrdelse i vor tid. Denne fuldbyrdelse vil nemlig aldrig kunne komme til at bero på enkelt mands forgodtbefindende.

Resolutionen til dette spørgsmål siger intet eller svarer kun på den formelle side ikke på dets kernepunkt. Med andre ord den strafferetslige opfattelse har sejret i dette som tildels i det nærmest foran af-

handlede spørgsmål. Resultatet kunde heller ikke blive et andet. Ny, som fordringen er, og omstyrtende, som den er, af alle nedarvede strafferetslige begreber, måtte den møde modstand fra særlig de retskyndiges side. Som forholdene ere, som udviklingen er gået, må i øjeblikket det strafferetslige standpunkt blive det korrekte og det sunde.

Lykkes det at samle de her, desværre ofte svagt gengivne momenter, fremstillede efter den opfattelse, som deltagelse i Kongressen, samtaler og fremstillinger i bladene, særlig de velskrevne breve til Dagbladet i Kjøbenhavn give, til et billede af Kongressen, må indtrykket af billedet som helhed være godt. Tilberedelserne til Kongressen, ordningen af dens forretningsgang, den ikke ubetydelige deltagelse af såmange på fængselssagens område fremragende personligheder, valget af forhandlingsemner, kort sagt alle de ydre betingelser for dens virksomhed vare heldige, som det alt tidligere er fremhævet. Dertil kom at den Svenske regering såvelsom Stockholm by ved den gæsteventlige modtagelse havde gjort alt for at bidrage til, at de fremmede kunde føle sig vel under opholdet i Sverigs hovedstad. Endnu et, det at den Svenske regering havde stillet sig i spidsen for Kongressen, Hs. Maj. Kong Oscar d. 2dens personlige møde i Kongressen, hans smukke fest for Kongressens deltagere på det herlige Drottningholm, måtte altsammen bidrage til at give Kongressen forhøjet betydning; thi det er første gang en fængselskongres er samlet ved indbydelse fra et lands regering og er bleven hædret med en regents deltagelse. Ligeså tiltalende i det væsenlige bliver billedet, når man ser på forhandlingerne, der med dygtighed, varm interesse og flid førtes om alle de opstillede spørgsmål. Den sunde og sande humanitets

bestræbelser fik et fyldigt udtryk i behandlingen af de spørgsmål, der i den retning vare opstillede, og denne behandling bar et vidnesbyrd ud over verden om de store opgaver, der i så henseende ere at løse, og om de ihærdige bestræbelser, der overalt gjøres for at finde nye veje eller udvikle de midler, som alt haves til formålets opnåelse, samfundets forbedring. Den samme humane ånd parret med praktisk sands og praktisk erfaring gjorde sig gældende ved behandlingen af de mere enkeltstående tildels rent praktiske spørgsmål. Endelig gav Kongressen et vidnesbyrd om strafferettens og straffefuldbyrdsens nuværende standpunkt og godtgjorde i de fyldige forhandlinger af de derhen hørende spørgsmål, at standpunktet langt fra er stilstand, men at tværtimod nye synspunkter træde frem, hvis sandheder fremtiden må iklæde en praktisk udførlig form. Verden vil imidlertid gerne spørge, hvad har Kongressen egentlig udrettet? Den vil se nogle ydre beviser på dens virksomhed. Også af den grund vilde jeg have ønsket at kunne give billedet af den større fylde og friskhed, så at man ret kunde have fået øjnene op for dens betydning. Svaret på dette spørgsmål må derfor under henvisning til det foranstående blive, at slige kongresser med rent socialvidenskabelige formål sjelden give og vanskelig kunne give øjeblikkelige resultater. Den del af sin opgave har den imidlertid udført, at den har vakt fornyet opmærksomhed og interesse for sagen hos regeringer og folk, og måden, den har udført den på, fortjener anerkendelse og agtelse. Dens resolutioner udtale således ikke store løfter, som med bram udbasunes over verden for at sluges af ekkoet og forsvinde i den tomme luft. Tværtimod vidne de i deres ofte forbedne form om bevidstheden om de vanskeligheder,

der skulle overvindes. Der vil naturligvis være dem, som trække på skuldrene af bestræbelserne for fængselsagens udvikling og anse dem for forfejlede og udsprungne af en usund humanitet. At imødegå denne opfattelse kan her ikke være tale om. Den gamle sandhed, at det er bedre *prævenire quam punire*, bedre at forebygge end at straffe, må blive stående urokket. Kongressens forhandlinger have overensstemmende med opgaven leveret betydningsfulde bidrag til dens retfærdiggjørelse. I det hele taget skal det med rette kunne siges om Kongressen som dens bedste vidnesbyrd, at den har gjort sin pligt ligeoverfor den af den Engelske Filosof HERBERT SPENCER i hans „Prison ethics“ udtalte uafviselige fordring: „Fremadskridende civilisation, som nødvendigvis er en succession af kompromisser mellem det gamle og det ny, fordrer i alle sociale anordninger en vedvarende certification af kompromisset mellem idealet og det gennemførlige, og af denne grund må man holde sig begge kompromissets elementer for øje.“
